

บันทึก

เรื่อง ขอให้ตีความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๒
ส่วนที่ว่าด้วยการนับอายุเวลาราชการ

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๓๕๙๔/๒๕๙๓ ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๙๓ ส่งเรื่องกระทรวงกลาโหมขอถือจ่ายบำเหน็จของ จำโทจรรยา มโนเย็น ซึ่งเป็นนักเรียนทหารมาแต่เดิมไปยังกระทรวงการคลัง กระทรวงการคลังได้พิจารณานับเวลาราชการให้แก่ นักเรียนทหารตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ พุทธศักราช ๒๔๘๒ ประกอบกับพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๓ (ฉบับที่ ๓) เกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนกองประจำการของนักเรียนทหาร ซึ่งกระทรวงกลาโหมเห็นว่าไม่เป็นธรรมและไม่ชอบด้วยหลักในการตีความ จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำโทจรรยา มโนเย็น เกิดเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๙ ได้เข้าเป็นนักเรียนทหารที่โรงเรียนชุมพลทหารเรือเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๔๘๖ ขณะนั้นมีอายุ ๑๖ ปี ๓ เดือน ๙ วัน และได้ขึ้นทะเบียนเป็นทหารกองประจำการ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๗ ซึ่งมีอายุ ๑๘ ปีบริบูรณ์ตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๓ (ฉบับที่ ๓) มาตรา ๑๐ แต่ผู้นี้มีอายุนับตามสุริยคติได้เพียง ๑๖ ปี ๑๐ เดือน ๑๕ วัน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วเรื่องนี้ปรากฏว่ากระทรวงกลาโหมได้ขอถือจ่ายบำเหน็จให้จำโทจรรยา มโนเย็น โดยนับเวลาราชการตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาตรา ๑๕ (ก) ซึ่งบัญญัติว่า ถ้าได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการไว้ ให้นับเวลาสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการ การขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการนั้น ตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๙ มาตรา ๑๐ ก็ได้บัญญัติให้ขึ้นทะเบียนเมื่ออายุสิบแปดปีบริบูรณ์ ฉะนั้นปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปก็มีว่า การนับอายุของจำโทจรรยา มโนเย็น นั้นเป็นการถูกต้องหรือไม่ ในการนับอายุนี้นับจะต้องนับตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๓ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะในเรื่องนี้เป็นหลัก มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้บัญญัติว่า “ ๑) วิธีนับอายุ ถ้าเกิดพุทธศักราชใดให้ถือว่ามียายุครบหนึ่งปีบริบูรณ์เมื่อสิ้นพุทธศักราชที่เกิดนั้น ส่วนการนับอายุต่อไปให้นับแต่เฉพาะปีที่สิ้นพุทธศักราชที่แล้ว ฯลฯ” ในปี พ.ศ.๒๔๖๙ ซึ่งเป็นปีที่จำโทจรรยา มโนเย็น เกิด เมื่อสิ้นปีก็คือสิ้นเดือนมีนาคม ๒๔๖๙ ก็ถือได้ว่าเป็นหนึ่งปี และนับไปถึงสิ้นปี พ.ศ.๒๔๘๖ ซึ่งเป็นปีสุดท้ายก่อนการขึ้นทะเบียนกองประจำการ (ขึ้นทะเบียนกองประจำการเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๗) จึงเป็นสิบแปดปีบริบูรณ์ ส่วนปัญหาที่ว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงปฏิทินใหม่ในปี พ.ศ.๒๔๘๓ โดยให้ปีพุทธศักราชนั้นสิ้นสุด

ลงเมื่อสิ้นเดือนธันวาคม ก็ต้องถือว่าเป็นหนึ่งปีด้วย ตามพระราชบัญญัติปีปฏิทิน พุทธศักราช ๒๔๘๓ แม้ในพระราชบัญญัตินั้นจะได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ ว่าการกำหนดปีปฏิทินใหม่ตามความในมาตรา ๔ ไม่กระทบกระเทือนถึงอายุบุคคลก็ดี แต่พระราชบัญญัติรับราชการทหาร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๓ ได้ออกมาภายหลังพระราชบัญญัติปีปฏิทิน พุทธศักราช ๒๔๘๓ จึงแสดงให้เห็นว่าวิธีนับอายุในการขึ้นทะเบียนกองประจำการต้องนับเป็นพิเศษเฉพาะตามพระราชบัญญัติรับราชการทหารนั้น ฉะนั้นจึงเห็นว่าการนับอายุจำโทจรรยา มโนเียน ของกระทรวงกลาโหมนั้นเป็นการถูกต้องแล้ว

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๔๙๓